

Jumalaton Kirkko

Lauloi muinoin Väinämöinen
Henkeviä laulujaan.
Jyskytteli Ilmarinen
Teräksistä alastaan.
Lemminkäinen taisteli ja voitti,
Kullervoinen kohtalonsa koitti.
Kaikki tuo ol' meikäläistä omaa,
Suomalaista tuttua ja somaa.

Väinö luonnon henget nosti;
Päivän nosti paistamaan.
Ilmarinen miekoin kosti,
Mit' ei voinut laulullaan.
Kansassamme silloin oli suurta,
Sitä luonnon hengen alkujuurta,
Mikä kansaa kohottaa ja kokoo,
Uuden ajan asehia takoo.

Miksi siis me sallisimme
Väinön kansan kuolla pois.
Kielin mielin hukkuisimme,
Niin kuin ollut meit' ei ois.
Miksi alkaa emme jälleen voisi
Uutta aikaa, mikä meille toisi
Kaikki kalleudet, mitkä kadotimme,
Menneisyyden syvyytteen menetimme.

Ken se vanhan Väinämöisen
Karkotutti kotoaan?
Ken se tuotti opin öisen
Päivää vuoreen sulkemaan?
Ken se poltti kansan pyhät puistot,
Juuri pois sen rakkahimmat muistot,
Hävitti sen sananlaskut, laulut,
Särki siltä kummat taikataulut?

Kenpä muu kuin *jumalaton kirkko*:
Pappien ja perkeleitten kirkko;
Sakramenttein, tunnustusten kirkko,
Vallanhimon, vainon verikirkko,
Kaiken vääryyden ja valheen alkujuuri,
Ihmiskunnan vainolainen suuri.
Sen kun irralleen me valtiosta saamme,
Silloin jälleen elää alkakaamme.

Matti Kurikka